

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Sfk/17/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8020200749
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Fečík
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:8020200749.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v kasačnom senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Fečíka (sudca spravodajca) a členiek senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD., LL.M. a JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M. v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Jozef Lopuch - Club Hotel OLYMPIA, s miestom podnikania Partizánska 684/80, 058 01 Poprad, IČO: 14 285 410, právne zastúpeného: JUDr. Marek Radačovský, advokát so sídlom Žriedlová 3, 040 01 Košice, IČO: 35 553 961, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 42 499 500, v konaní o všeobecnej správnej žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 462112/2020 zo dňa 6.10.2020, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Správneho súdu v Košiciach č. k. 2Sf/19/2024-27 zo dňa 17.12.2024, takto

rozhodol:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok Správneho súdu v Košiciach č. k. 2Sf/19/2024-27 zo dňa 17.12.2024 zrušuje a vec sa vracia Správnemu súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

I. Konanie pred orgánmi finančnej správy

1. Daňový úrad Prešov, pobočka Poprad (ďalej ako „správca dane“) vykonal u žalobcu daňovú kontrolu dane z pridanej hodnoty (ďalej ako „daň“ alebo „DPH“) za zdaňovacie obdobia 1. - 4. štvrťrok 2012, o výsledku ktorej vyhotovil protokol č. 101813024/2018 z 14.9.2018. Na základe výsledkov uvedených v protokole správca dane vydal rozhodnutie č. 102639975/2018 zo dňa 19.12.2018 (ďalej ako „pôvodné prvostupňové rozhodnutie“), ktorým určil žalobcovi podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej ako „Daňový poriadok“) rozdiel dane v sume 9.255,68 eur na DPH za zdaňovacie obdobie 4. štvrťrok 2012. Žalovaný rozhodnutím č. 100885254/2019 z 15.4.2019 toto rozhodnutie správcu dane zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu potreby vykonania ďalšieho dokazovania.

2. Správca dane doplnil dokazovanie v zmysle pokynov žalovaného a následne vydal rozhodnutie č. 102940015/2019 z 19.12.2019 (ďalej ako „prvostupňové rozhodnutie“), na základe ktorého zotrval na svojich záveroch uvedených v pôvodnom prvostupňovom rozhodnutí a určil žalobcovi rozdiel dane v sume 9.255,68 eur na DPH za zdaňovacie obdobie 4. štvrťrok 2012. Správca dane zistil porušenie § 19 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej ako „zákon o DPH“) z dôvodu, že žalobca nepriznal daň z dokladov evidovaných elektronickou registračnou pokladnicou (ďalej ako „ERP“), ktoré sa do prevádzkovej ani fiškálnej pamäte neukladali/nezaznamenávali, keďže boli tlačené prostredníctvom pripojenej nefiškálnej tlačiarne s použitím špeciálneho typu platby Hotovosť* (hotovosť s hviezdikou). Tieto doklady neboli zahrnuté v kontrolných záznamoch a neboli z nich priznané tržby ani DPH. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca mal vykonávať tlač falošných pokladničných dokladov vo veľkom rozsahu a opakovane minimálne od 30.6.2008 do 23.10.2017

3. Žalovaný v odvolacom konaní rozhodnutím č. 462112/2020 z 6.10.2020 (ďalej ako „rozhodnutie žalovaného“) prvostupňové rozhodnutie správcu dane potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol.

II. Konanie pred správnym súdom

4. Žalobca podal proti rozhodnutiu žalovaného všeobecnú správnu žalobu (ďalej len „žaloba“), o ktorej rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej ako „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 2S/88/2020 z 2.6.2022 (ďalej ako „rozsudok 2S/88/2020“) tak, že žalobe vyhovel a rozhodnutie žalovaného a prvostupňové rozhodnutie správcu dane zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

5. Krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové rozhodnutie správcu dane nebolo vydané v súlade so zákonom. Konštatoval porušenie § 68 ods. 3 Daňového poriadku zo strany správcu dane tým, že správca dane vo vyrubovacom konaní vykonával ďalšie dokazovanie, ktoré bolo možné vykonať len v rámci daňovej kontroly. Krajský súd uzavrel, že v konaní pred orgánom verejnej správy došlo nesprávnym právnym posúdením k takej procesnej vade v konaní, ktorá má vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí.

6. Proti rozsudku 2S/88/2020 podal žalovaný kasačnú sťažnosť o ktorej rozhodol Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „Najvyšší správny súd“ alebo „kasačný súd“) rozsudkom 1Sfk/123/2022 zo dňa 28.3.2024 tak, že napadnutý rozsudok 2S/88/2020 zrušil a vec vrátil. Správny súd rozsudkom č. k. 2Sf/19/2024-27 zo dňa 17.12.2024 (ďalej ako „napadnutý rozsudok“) podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej ako „SSP“) žalobu ako nedôvodnú zamietol a účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

7. Správny súd v súlade s ustanovením § 140 SSP poukázal na odôvodnenie skôr vydaného rozsudku Správneho súdu Košiciach sp. zn. PO-1S/100/2020 zo dňa 5.10.2023 („ďalej ako „odkazované rozhodnutie“), vo veci toho istého žalobcu, totožného predmetu konania, v ktorom išlo o vyrubenie rozdielu dane z pridanej hodnoty žalobcovi za zdaňovacie obdobie december 2016 v sume 3.194,56 eur. Pri výkone daňovej kontroly u žalobcu za mesiac december 2016, ako aj za 4. štvrtrok 2012 sa vychádzalo z tých istých dôkazov získaných a vykonaných správcou dane, ktoré sú zhrnuté v Protokole o vykonaní daňovej kontroly č. 101813024/2018 zo dňa 14.9.2018 (v prípade prejednávanej veci) a č. 102121215/2018 zo dňa 25.10.2018 (v prípade konania v odkazovanom rozhodnutí).

8. Správny súd v napadnutom rozsudku odôvodňuje použitie odkazovaného rozhodnutia tým, že žalobné body a ich formulácia v oboch súdnych konaniach nevykazujú vzájomnú odlišnosť. Uvádza, že procesný postup pri správe daní za zdaňovacie obdobie 4. štvrtroka 2012 (prejednávaná vec) ako aj pri zdaňovacom období december 2016 bol zhodný. Totožnosť konaní dôvodí skutočnosťou, že v oboch konaniach ide o DPH, a teda zákonné predpoklady pre vznik vlastnej daňovej povinnosti sú v oboch prípadoch rovnaké. Osobitne poukazuje na skutočnosť, že správny súd sa v odkazovanom rozhodnutí vysporiadal so všetkými podstatnými žalobnými námietkami.

9. V odkazovanom rozhodnutí sa správny súd zaoberal žalobnou námietkou nezákonnosti dôkazov vykonaných vo vyrubovacom konaní po zrušení rozhodnutia správcu dane, pričom upriamil pozornosť na relevanciu dôkazov, predovšetkým svedkov v prejednávanej veci. V rozpore so zákonom, získané dôkazy by podľa správneho súdu mohli byť v prípade, ak by sa jednalo o procesný postup, ktorým by došlo k účelovému obchádzaniu zákonných časových limitov pre vykonanie daňovej kontroly podľa § 46 ods. 10 Daňového poriadku. Preto zákonnosť dôkazov vykonaných počas vyrubovacieho konania, ktorých vykonanie nebolo navrhnuté daňovým subjektom, je potrebné hodnotiť vždy vzhľadom k okolnostiam konkrétnej daňovej veci.

10. V prejednávanej veci bola skutková okolnosť týkajúca sa funkcie „Hotovosť“^{***}, umožňujúcej tlač dokladov vyvolávajúcej riziko zámeny s riadnym pokladničným dokladom, formulovaná a podopretá zákonným dôkazom vo forme expertízy ERP už počas daňovej kontroly a bola taktiež ustálená skutková okolnosť využitia tejto funkcie žalobcom na vydanie takéhoto dokladu pri realizovaní zdaniteľného obchodu (táto skutková okolnosť bola podopretá dôkazom vo forme vykonaného nákupu pri miestnom zisťovaní zamestnancom správcu dane).

11. Správny súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobcu, že nebol produkovaný žiaden dôkaz, ktorý by jednoznačne potvrdil existenciu nefiškálnej tlačiarne, na ktorej žalobca tlačil tzv. falošné doklady pomocou funkcie „Hotovosť“^{***} a prijatie akejkoľvek tržby na základe takýchto falošných dokladov. Správny súd zdôraznil, že vykonané dôkazy je potrebné hodnotiť vo vzájomných súvislostiach, pričom výpovede svedkov nie je možné hodnotiť ako objektívne pre ich zamestnanecký vzťah k žalobcovi, čoho dôkazom sú podstatné odlišnosti vo výpovedi zamestnankyne žalobcu R. K. pri miestnom zisťovaní a pri výsluchu. Výsluchy boli navyše vykonávané so značným časovým odstupom. Pokiaľ išlo o námietku žalobcu týkajúcu sa použiteľnosti vyjadrenia tejto svedkyne, správny súd poukázal na to, že pokiaľ nebolo preukázané, že v procese miestneho zisťovania bol pri získavaní vyjadrenia zamestnankyne žalobcu porušený zákon, je možné tento dôkaz považovať za zákonný.

12. Skutočnosť, že žalobca používal funkciu „Hotovosť“^{***}, na základe ktorej tlačil pokladničné doklady cez nefiškálnu tlačiareň, vyplynula z miestneho zisťovania dňa 23.10.2017, pri ktorom zamestnankyne žalobcu vystavili pokladničný doklad s použitím funkcie „Hotovosť“^{***}, tento bol riadne vytlačený a odovzdaný pracovníkom colného úradu a taktiež bola na tieto doklady prijatá tržba za riadne poskytnutú službu.

13. To, že po použití funkcie „Hotovosť“^{***} dochádzalo k tlači pokladničných dokladov mimo fiškálnej tlačiarne vyplýva podľa správneho súdu z výsledkov technickej expertízy ERP, nakoľko v programe BLUEGASTRO sa uložili kópie dokladov, pričom tento program neumožňoval generovať doklad bez jeho tlače. Vzhľadom na uvedené je udržateľný záver o existencii aj nefiškálnej tlačiarne, na ktorej sa takéto pokladničné doklady tlačili, keďže preukázateľne neboli tlačené na fiškálnej tlačiarne (čo tiež vyplynulo z technickej expertízy). Túto skutočnosť potvrdilo aj miestne zisťovanie, pri ktorom boli zaistené dve tlačiarne (fiškálna a nefiškálna), pričom obe boli funkčne spojené s ERP, čo bolo riadne zdokumentované.

14. Podľa správneho súdu doklady vytlačené cez funkciu „Hotovosť“^{***} nemali v celej konštrukcii ERP daňového subjektu žiadny iný význam, ako pre účely evidencie nepriznanej tržby, rátať sa však do tržby internej dennej uzávierky tak, ako keby bola tržba aj reálne prijatá, pričom do fiškálnej dennej uzávierky sa nezaznamenávali. Samotná konštrukcia týchto dokladov, ktoré obsahovali všetky náležitosti pokladničného dokladu, a to aj vrátane ochranného znaku MF, svedčí o tom, že ak by tieto doklady nikdy neboli tlačené tak, ako to tvrdí žalobca, potom by neobsahovali všetky náležitosti (rozpis DPH, ochranný znak) a boli by tlačené cez inú tlačiareň. Je to preto, lebo takýto doklad s takým obsahom a s ochranným znakom MF, by sa nedal cez fiškálnu tlačiareň vytlačiť a navyiac by bol označený textom „nefiškálny doklad“.

15. Zároveň tieto doklady obsahovali interné číslo, ktoré jednoznačne preukazuje, v akom poradí boli tieto doklady tlačené, interné číslo má rastúci charakter a boli ním označované pravé aj falošné doklady. Doklady obsahovali reálne položky a ich kombinácia na dokladoch spolu s identifikovaným poradím ich tlače, časom ich tlače, jednoznačne preukazuje, že tieto doklady boli reálne vystavované a odovzdávané zákazníkom. Z uvedených dôkazov podľa správneho súdu nespochybniteľne vyplýva, že doklady tlačené cez funkciu „Hotovosť“^{***} boli tlačené, boli na nich evidované tržby a tieto neboli zaznamenané vo fiškálnej tlačiarne, ale len na internej dennej uzávierke.

16. Žalobca ďalej namietal vykonanie ústnych pojednávaní so zamestnancami Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, Colného úradu Bratislava dňa 9.10.2019. Dôvodom bolo, že tieto boli vykonané zamestnancami správcu dane, voči ktorým bola dňa 7.10.2019 žalobcom vznesená námietka zaujatosti, o ktorej v čase uskutočnenia ústnych pojednávaní nebolo ešte rozhodnuté, pričom podľa žalobcu nešlo o nevyhnutný úkon. Namietaní zamestnanci neboli z konania vylúčení, keďže ani zo vznesenej námietky, ani z vyjadrenia zamestnancov správcu dane k tejto námietke nevyplynuli žiadne skutočnosti, ktoré by svedčili o takom pomere k veci alebo k účastníkovi konania, pre ktorý by bolo možné mať pochybnosť o ich nezaujatosti. Námietka vznesená žalobcom sa týkala iba procesného postupu namietaných zamestnancov v rámci ústneho pojednávania konaného dňa 26.9.2019. Správny súd preto vyhodnotil uvedenú námietku ako nedôvodnú.

17. Obdobne ako nedôvodnú vyhodnotil správny súd aj námietku žalobcu týkajúcu sa neuvedenia adresy sídla správcu dane v protokole z daňovej kontroly, čo má mať za následok nezákonnosť protokolu. Správny súd je toho názoru, že z obsahu administratívneho spisu jednoznačne vyplýva skutočnosť, že správne konanie vo veci žalobcu bolo vedené pobočkou Daňového úradu Prešov, konkrétne pobočkou Poprad. Uvedené je možné vnímať ako postup síce nezodpovedajúci doslovnému zneniu § 47 písm. a) Daňového poriadku, avšak nemá v danom prípade negatívny dopad na subjektívne práva žalobcu.

III. Kasačná sťažnosť žalobcu

18. Proti napadnutému rozsudku správneho súdu podal žalobca (ďalej ako „sťažovateľ“^{***}) včas kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) SSP. Sťažnostným návrhom sa sťažovateľ domáhal, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil správne mu súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby kasačný súd priznal sťažovateľovi voči žalovanému právo na náhradu trov kasačného konania.

19. Sťažovateľ v úvode kasačnej sťažnosti namietal nesprávny procesný postup správneho súdu, ktorým došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. K uvedenému malo dôjsť tým, že správny súd po zrušení rozsudku krajského súdu Najvyšším správnym súdom nenariadil pojednávanie, na ktorom by si sťažovateľ mohol uplatniť svoje procesné práva, ale rozhodol bez nariadenia pojednávania vyhlásením rozsudku. Sťažovateľ má za to, že nenariadením pojednávania napriek výslovnej požiadavke obsiahnutej v správnej žalobe, boli jeho procesné práva porušené v takej miere, že došlo k zásahu do jeho práva na spravodlivý súdny proces.

20. Sťažovateľ ďalej v kasačnej sťažnosti v súvislosti s nedostatočným odôvodnením rozsudku správneho súdu odkázal na súvisiace ustanovenia Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Vychádzajúc z uvedených prameňov a vybraných rozhodnutí namietol, že napadnutý rozsudok neobsahuje odpovede na zásadné otázky súvisiace s predmetom konania, resp. so základom žalobných dôvodov a žalobných námietok, čím správny súd porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces. Mal za to, že napadnutý rozsudok obsahuje množstvo všeobecných konštatácií a citácií bez toho, aby boli premietnuté na konanie v tejto veci.

21. Sťažovateľ namietal, že správny súd porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces, keď odkázal na rozsudok správneho súdu vo veci, ktorá sa týkala iného zdaňovacieho obdobia, v ktorom rozhodní svedkovia nepracovali pre žalobcu. Sťažovateľ má za to, že odôvodnenie napadnutého rozsudku odkazujúcim rozhodnutím je nedostatočné a nezákonné.

22. Z hľadiska nesprávneho právneho posúdenia veci sťažovateľ namietal, že správny súd nesprávne vyhodnotil jeho námietku týkajúcu sa nedostatočného zistenia skutkového stavu veci orgánmi verejnej správy. Podľa sťažovateľa, správny súd dospel k nesprávnemu záveru, že orgány verejnej správy vyhodnotili dôkazy správne. Správny súd podľa sťažovateľa zovšeobecnil obsah výsluchov svedkov, a to ničím nepreukázaným tvrdením a zistením o neobjektívnosti svedkov, a to bez komplexného posúdenia ich obsahu jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti. S predmetnou námietkou sťažovateľa sa pritom správny súd mal vysporiadať len v jednom odseku napadnutého rozsudku. Navyiac, mal len nekriticky prevziať závery orgánov verejnej správy, ale nevysporiadal sa s tým, že existujú dôkazy, ktoré potvrdzujú tvrdenia sťažovateľa a vyvracajú tvrdenia žalovaného.

23. Sťažovateľ poukázal na výpovede svedkýň, ktoré mali v rámci výsluchu u správcu dane vypovedať, aké funkcie používali pri evidencii tržieb v rámci ERP, pričom ani jedna z nich neuviedla, že používala funkciu Hotovosť* ale uvádzali iné funkcie. Podľa sťažovateľa tieto výpovede predstavujú priamy dôkaz o tom, že závery žalovaného v napadnutom rozhodnutí sú ničím nepodložené domnienky a tvrdenia.

24. V súvislosti s vykonanými dôkazmi poukázal sťažovateľ na to, že žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí odvolával na vyjadrenie R. K. zo zápisnice z miestneho zisťovania zo dňa 23.10.2017, avšak žalovaný, v rozhodnutí, ktorým zrušil prvé rozhodnutie správcu dane vo veci, sám uviedol, že toto vyhlásenie nie je postačujúce pre záver v kontexte § 24 ods. 3 a § 63 ods. 2 Daňového poriadku. Sťažovateľ žalovanému vytkol, že v rámci nového konania vo veci (predmet súdneho prieskumu) sa od svojho skoršieho názoru v uvedenom smere odklonil, t. j. z predmetného vyjadrenia R. K. predsa vychádzal i keď sám už skôr uviedol, že toto vyhlásenie nie je pre potreby daňového konania postačujúce.

25. Sťažovateľ ďalej namietal záver žalovaného, že ani jeden zo svedkov sa jednoznačne nevyjadril, že funkciu „Hotovosť*“ nepoužíval, čo malo stačiť pre záver, že sťažovateľ túto funkciu používal a na základe takýchto dokladov došlo k zdaniteľnému plneniu. Namietal, že v predmetnej veci sa nekoná o nároku sťažovateľa na vrátenie odpočtu dane, kde by znášal dôkazné bremeno, naopak je to žalovaný, kto v tomto konaní znáša dôkazné bremeno.

26. V tejto súvislosti uviedol, že aj výpovede svedkov Q., H. P. V. boli vyhodnotené selektívne a orgány verejnej správy z nich prevzali len tvrdenia, ktoré sa im „hodili“. Títo svedkovia nepotvrdili, resp. vyvrátili existenciu tzv. nefiškálnej tlačiarne u sťažovateľa, nepotvrdili, že by tzv. „falošný“ doklad (Hotovosť*) bol z tlačiarne vytlačený, resp. popreli, že by takýto doklad bol zákazníkovi vydaný, príp. sa k tomu nevedeli vyjadriť. Navyiac, sťažovateľ spochybňuje ich výpoveď aj vzhľadom na „časovú diskontinuitu“.

27. Sťažovateľ ďalej namietal, že správca dane bezdôvodne a svojvoľne neuviedol výpovede ďalších svedkov, keď tieto osoby mali údajne tvrdenia správcu dane vyvrátiť. Sťažovateľ mal za to, že sa jedná o pochybenie v podobe selektívneho hodnotenia dôkazov, opomenutia ich hodnotenia jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach, resp. o úplne nesprávnu interpretáciu svedeckých výpovedí a ich „vytrhnutie z kontextu“. Nesprávnosť právneho posúdenia veci v zmysle vyššie uvedeného má podľa sťažovateľa spočívať v tom, že správny súd akceptoval postup žalovaného, ktorý si selektívne vybral tie dôkazy zo všetkých vykonaných dôkazov, ktoré sa mu hodili pre potreby potvrdenia správcu dane, a to bez kritického vyhodnotenia ostatných vykonaných dôkazov vo vzájomnej súvislosti.

28. Ako nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom namietal sťažovateľ aj tú skutočnosť, že správny súd vyhodnotil záver žalovaného vo veci existencie nefiškálnej tlačiarne u sťažovateľa v priebehu roka 2017 ako relevantný aj v podmienkach súdnej veci. Správny súd pritom údajne vôbec nevzal do úvahy pri posudzovaní tejto otázky obsah administratívneho spisu. Sťažovateľ poukázal na 13 výpovedí, z ktorých má vyplývať, že nefiškálna tlačiareň v rozhodnom čase u sťažovateľa nebola. Sťažovateľ navrhol správnomu súdu vykonať zápisnice z výsluchu týchto svedkov, pričom napadnutý rozsudok sa s týmto jeho návrhom žiadnym spôsobom nevysporiadal.

29. Podľa sťažovateľa potom platí, že ak predmetné výpovede fakticky vylučujú existenciu tzv. nefiškálnej tlačiarne, je vylúčené aj to, aby sa tlačili doklady „Hotovost“*, keďže na to nebol k dispozícii spôsobilý nástroj. Namietal, že správny súd mu v uvedenom zmysle nedal odpoveď na najdôležitejšie žalobné body, čím malo dôjsť k podstatnému porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces. Zároveň doplnil, existencia takejto tlačiarne bola zistená na miestnom zisťovaní v októbri 2017, čo nemá žiadnu relevanciu s poukazom na zdaňovacie obdobie, za ktoré bolo vydané napadnuté rozhodnutie žalovaného (poznámka kasačného súdu: 4. štvrťrok 2012).

30. Ďalej podľa sťažovateľa sa správny súd nevenoval tomu, že ani jeden zo svedkov nepotvrdil ani nezaznamenal rozdiel medzi reálne prijatou tržbou a uzávierkou vytlačenou z ERP. Preto je úplne vylúčené, aby existovala akákoľvek tržba, ktorú žalovaný a správca dane označujú ako „nepriřnaná“. Rovnako neexistuje jediný dôkaz o tom, že by sťažovateľ v rozhodnom čase prijal akúkoľvek odplatu za akékoľvek poskytnuté zdaniteľné plnenie, ktorá by mala byť pretavená vo výške jeho tržieb. Mal za to, že správca dane, ako ani žalovaný nepreukázali, že by u sťažovateľa v spornom zdaňovacom období vznikol zdaniteľný príjem vo výške určenej napadnutými rozhodnutiami, keď zároveň nebolo preukázané, že došlo k dodaniu tovarov alebo služieb, za ktoré by tieto plnenia prijal. Ani tejto námietke sa však podľa sťažovateľa správny súd nevenoval.

31. Sťažovateľ tiež namietal, že správny súd nesprávne vyhodnotil rozloženie dôkazného bremena v podmienkach súdnej veci a zároveň odmieta, že by porušil ustanovenia zákona o DPH a zopakoval, že nebol produkovaný jediný dôkaz, ktorý by preukazoval, že by bol vytlačený jediný doklad, od akých odvíja svoje závery žalovaný, resp. správca dane. Mal za to, že ak správca dane chcel zvýšiť daňovému subjektu zdaniteľné príjmy v určitej výške, musí mať aj dôkazy o existencii týchto príjmov. Namietal, že takéto dôkazy orgány verejnej správy nemajú, keďže technická expertíza vypracovaná inou zložkou žalovaného, nebola podľa samotného žalovaného (prvotné rozhodnutie) dostatočným dôkazom na preukázanie existencie ďalších tržieb, ktoré neboli uvedené v daňovom priznaní.

32. Správne mu súdu v ďalšom sťažovateľ vytykal, že dospel k záveru o tom, že skutkové okolnosti veci boli dostatočne zistené, pričom poukázal len na tri svedecké výpovede, ktoré boli v rozpore so zvyšnými svedeckými výpoveďami (v celkovom počte sedem), a to nielen v otázke neexistencie nefiškálnej tlačiarne v prevádzke sťažovateľa v roku 2017, ale najmä v otázke existencie tržieb na strane sťažovateľa v dotknutom období. Namietal, že dôkazy, ktoré sťažovateľ označil, negujú existenciu ucelenej reťaze dôkazov o údajnom prijatí nepriřnaných tržieb. V tomto kontexte žalovaný uviedol, že reálne prijatie tržieb nie je možné preukázať, pričom správny súd tento záver žalovaného nevyhodnotil.

33. Sťažovateľ poukázal na to, že i z technickej expertízy vyplýva, že „v internej databáze BLUEGASTRO sa nachádzali nejaké doklady a ich vyobrazenie“, kde zdôraznil slovo „interné“ s tým, že sa v žiadnom prípade nejednalo o doklady používané v bežnom obchodnom styku, a preto podľa sťažovateľa za takéto doklady logicky nemohla byť prijatá tržba. Doplnil, že aj svedkovia zamestnanci žalovaného ako aj J. vylúčili, že technická expertíza je dôkazom o existencii prijatia tržby za dotknuté zdaňovacie obdobie. Uviedol tiež, že už v rámci daňovej kontroly namietal, aby interné doklady v systéme BLUEGASTRO obsahujúce znak „Hotovost“* automaticky znamenali existenciu zdaniteľných plnení.

34. Sťažovateľ sa tiež ohradil voči záverom správneho súdu, podľa ktorých v rámci konania orgánov verejnej správy boli identifikované len formálne pochybenia, ktoré neodôvodňovali zrušenie žalobou napadnutých rozhodnutí. Osobitne pritom poukázal na vady týkajúce sa protokolu, v ktorom nebolo uvedené sídlo správcu dane, čo nebolo podľa správneho súdu podstatné pochybenie zo strany orgánov verejnej správy. Sťažovateľ doplnil, že podstatným procesným pochybením správcu dane bolo napr. aj vedenie výsluchov v rámci ústneho pojednávania dňa 9.10.2019, kedy správca dane musel toto ústne pojednávanie ukončiť (výsluch dvoch osôb za vzájomnej prítomnosti). Neprípustný postup správcu dane potvrdzuje aj to, že samotní zamestnanci Finančnej správy Slovenskej republiky, ako vypočúvané osoby, museli v rámci zápisnice podať námietky proti jej obsahu.

35. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti vyjadril súhlasný postoj so závermi správneho súdu. Argumentáciu sťažovateľa považuje za zavádzajúcu, neopodstatnenú a manipulatívnu.

36. Uviedol, že sťažovateľ mení svoju argumentáciu, kým v správnej žalobe namietal výsluch svedkov a tvrdil, že došlo k procesnému pochybeniu podľa § 68 ods. 3 Daňového poriadku, v kasačnej sťažnosti už namieta, že správny súd neaplikoval požiadavku hodnotenia dôkazov vo vzájomných súvislostiach. Svoju argumentáciu sťažovateľ opiera o výpovede svedkov - jeho zamestnancov, keď podľa neho práve tieto výpovede majú potenciál vyvrátiť technickou expertízou zistené skutočnosti.

37. Žalovaný odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 3Sžfk/44/2019 zo dňa 10.9.2019, v ktorom sa predmetné kasačné konanie týkalo rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/12/2018-76 zo dňa 25.10.2018 vo veci dane z príjmov fyzickej osoby za

rok 2015. Odkázal pritom na body 35 a 32 uvedeného rozsudku poukazujúc na relevanciu technickej expertízy vykonanej certifikovaným orgánom.

38. V ďalšej časti vyjadrenia žalovaný poukázal na miestne zisťovanie uskutočnené dňa 23.10.2017, resp. na snahu sťažovateľa príslušné úkony bagatelizovať a navodiť dojem o nedostatočnosti technickej expertízy. Avšak žalovaný nespochybnil hodnotu dôkazov z miestneho zisťovania, t. j. že boli vytlačené doklady označené ako „Hotovosť“ a že následne na základe týchto dokladov zamestnanci žalobcu prijali tržby.

39. Na námietky sťažovateľa týkajúce sa prijímania tržieb, tlače pokladničných dokladov v režime „Hotovosť“, používania nefiškálnej tlačiarne, výpovede svedkov, resp. časového odstupe a irelevantnosti miestneho zisťovania z 23.10.2017 reagoval žalovaný tak, že tieto okolnosti je potrebné skúmať v kontexte technickej expertízy, keďže pre posúdenie tohto prípadu boli esenciálnymi práve fakty technického charakteru.

40. Žalovaný sa osobitne ohradil voči pokusom sťažovateľa redukovat' význam miestneho zisťovania zo dňa 23.10.2017, a to z dôvodu jeho časového odstupe od preskúmaného zdaňovacieho obdobia. Uviedol, že pri tomto miestnom zisťovaní obsluha žalobcu vydala zákazníkovi falošný doklad vytlačený cez nefiškálnu tlačiareň a zároveň prijala od colníka na základe tohto dokladu platbu. Technickou expertízou pritom bolo zistené, že takto bolo vytlačených cca 147 tisíc dokladov od roku 2008 do 23.10.2017. To, že tieto doklady boli vytlačené, vyplýva zo samotnej expertízy. Fiškálnou tlačiarňou vytlačené doklady sa zaznamenávali v prevádzkovej pamäti a v kontrolnom zázname. Doklady vytlačené na inej ako fiškálnej tlačiarňi, nie sú zaevidované vo fiškálnej pamäti.

41. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa, že mu nebolo preukázané prijímanie platieb v zdaňovacom období, keď miestne zisťovanie bolo uskutočnené 23.10.2017, žalovaný poukázal na to, že miestnym zisťovaním, spolu s ďalšími dôkazmi, bol identifikovaný tzv. modus operandi sťažovateľa. Doplnil, že tvrdenie žalovaného, že na základe tohto konkrétneho zistenia v tento konkrétny deň nie je možné prijať vo všeobecnosti záver, že na doklady Hotovosť* boli prijímané tržby, je v pomere k zisteným dôkazom irelevantné až absurdné. Odmietá argumentáciu sťažovateľa smerujúcu k nedostatočnému zisteniu skutkových okolností veci, keď pri takom množstve dokladov nie je možné, aby sa ku každému dokladu uskutočnilo tak detailné zisťovanie, ako sa uskutočnilo dňa 23.10.2017, resp. aby išlo o omyl pri používaní ERP.

42. Podľa žalovaného za vyššie uvedených okolností, resp. vychádzajúc z vykonaných dôkazov, objektivizovať jednotlivé výpovede svedkov v pomere k dôkaznej situácii tejto veci nie je absolútne nevyhnutnou potrebou, keďže funkcionality Hotovosť* preukázateľne používaná v každom jednom zdaňovacom období, v ktorom bola technická expertíza použitá ako dôkaz v daňovom konaní.

43. V závere žalovaný navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobcu v celom rozsahu zamietol.

V. Konanie na kasačnom súde a právne posúdenie kasačným súdom

44. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky ako súdu kasačného po zistení, že kasačná sťažnosť sťažovateľa bola podaná včas (§ 443 ods. 1), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP), je prípustná (§ 439 ods. 1 SSP) a má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP a § 57 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu v medziach sťažnostných bodov uplatnených sťažovateľom [§ 445 ods. 1 písm. c), ods. 2 SSP a § 453 ods. 2 SSP] spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a postupom podľa § 455 SSP bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná. Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu SR www.nssud.sk podľa § 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP.

45. Sťažovateľ v prvom sťažnostnom bode namietal, že správny súd, tým, že po zrušení rozsudku krajského súdu Najvyšším správnym súdom nenariadil pojednávanie, hoci sťažovateľ jeho nariadenie výslovne žiadal, znemožnil, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

46. Podľa ustanovenia § 107 ods. 1 písm. a) SSP predseda senátu nariadi na prejednanie veci samej pojednávania, ak o to požiadajú aspoň jeden z účastníkov konania.

47. Pokiaľ ide o namietaný nesprávny procesný postup správneho súdu v zmysle § 440 ods. 1 písm. f) SSP, správny súd nepostupoval správne, keď nenariadil vo veci pojednávanie, o ktoré ho sťažovateľ v žalobe výslovne požiadaval (strana 24 bod 33. žaloby sťažovateľa).

48. Po zrušení rozsudku krajského súdu Najvyšším správnym súdom bolo rozhodnutie doručené sťažovateľovi bez toho, aby bol sťažovateľ (následne) poučený o možnosti podať vyjadrenie k rozhodnutiu, resp. k iným skutočnostiam, ktoré by mohli mať význam pre ďalšie konanie. Takýmto postupom bolo žalobcovi ako sťažovateľovi znemožnené zaujať stanovisko k rozhodnutiu Najvyššieho

správneho súdu, ktorým bolo priznané procesné "víťazstvo" žalovanému a ktoré zároveň tvorilo podklad pre ďalšie konanie. Avšak je nevyhnutné zdôrazniť, že ani samotná existencia výzvy na vyjadrenie by bez ďalšieho nebola spôsobilá nahradiť povinnosť súdu nariadiť pojednávanie. Absencia výzvy a súčasne nenariadenie pojednávania, tak viedli nielen k znemožneniu uplatnenia procesných práv sťažovateľa, ale aj k popretiu jeho legitímnych očakávaní. Sťažovateľ sa pritom v súlade s explicitnou žiadosťou obsiahnutou v jeho žalobe oprávnenne mohol domnievať, že mu bude poskytnutý priestor na realizáciu jeho procesných práv v rámci pojednávania. V dôsledku nenariadenia pojednávania sťažovateľ nemal možnosť v plnom rozsahu využiť svoje procesné práva, ako sú mu ústavne a zákonne garantované, vydanie napadnutého rozsudku bolo pre sťažovateľa prekvapivé a teda takýmto postupom nešlo o formálnu chybu bez vplyvu na postavenie účastníka, ale o postup, ktorým bolo podstatným spôsobom zasiahnuté do práva sťažovateľa na spravodlivý proces.

49. Znenie § 440 ods. 1 písm. f) SSP ustanovuje ako dôvod kasačnej sťažnosti taký nesprávny postup správneho súdu v konaní alebo pri rozhodovaní, ktorým sa znemožnilo účastníkovi konania uskutočnenie jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z daného zákonného ustanovenia teda vyplýva, že nie každé procesné pochybenie správneho súdu musí mať za následok nezákonnosť jeho rozhodnutia, pretože dôvodom kasačnej sťažnosti je len také pochybenie, ktoré svojou závažnosťou porušilo právo na spravodlivý proces. Kasačný súd však dospel jednoznačne k záveru, že porušenie práva (nároku) účastníka na prejednanie veci na pojednávaní má povahu takého procesného pochybenia, ktoré porušuje právo účastníka na spravodlivý proces bez ďalšieho, teda bez ohľadu na povahu veci a procesné postavenie daného účastníka konania. V tomto smere sa teda jedná aj o pretavenie princípu ústnosti (prvá veta § 5 ods. 8 SSP) ako interpretačnej pomôcky pri výklade noriem a inštitútov Správneho súdneho poriadku. Zároveň a predovšetkým právo účastníka konania na prejednanie veci v jeho prítomnosti, teda na pojednávaní je v zákone upravenom rozsahu aj ústavným právom vyplývajúcim z čl. 48 ods. 2 ústavy. V širšom kontexte je porušenie práva účastníka konania na prejednanie jeho veci na pojednávaní aj v rozpore s ústavným právom vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom (č. 48 ods. 2 ústavy) ako i princípmi verejnosti, bezprostrednosti a kontradiktornosti správneho súdneho konania (§ 5 ods. 6 a 9 SSP), ktoré sú spoločne vyjadrené v zásade audiatur et altera pars (nech je vypočutá aj druhá strana) a patria medzi neopomenuteľné prvky práva na spravodlivý proces (viď rozsudky Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžk41/2020 z 27. februára 2023 a sp. zn. 8Sžk/4/2021 z 21. decembra 2023).

50. Kasačný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoje rozhodnutie sp. zn. 10Sžfk/51/2019 zo dňa 16. decembra 2021 v zmysle ktorého: „31. ...prejednanie veci na pojednávaní je osobitným spôsobom konania pred správnym súdom, ktorým sa realizuje zásada verejnosti, ústnosti a bezprostrednosti tohto konania (§ 5 ods. 6, 8 SSP). Zásada bezprostrednosti a ústnosti konania má svoje ústavnoprávne vyjadrenie v čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, v zmysle ktorého má každý právo, aby sa jeho vec prerokovala v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Z dôtkie vyššie citovaného § 107 ods. 1 písm. a) SSP je zrejme, že je povinnosťou správneho súdu nariadiť ústne pojednávanie na prejednanie veci samej, ak o to požiada aspoň jeden z účastníkov konania.

32. Kasačný súd tiež v tejto súvislosti poukazuje na ustálenú rozhodovaciu činnosť prezentovanú napríklad rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžsk 2/2019 zo dňa 22. októbra 2019, publikované pod č. R 18/2021 „... z dôtkie vyššie citovaného § 107 ods. 1 písm. a) S.s.p. je zrejme, že predmetné ustanovenie zakotvuje povinnosť správneho súdu nariadiť ústne pojednávanie na prejednanie veci samej ak o to požiada aspoň jeden z účastníkov konania.“ Porušenie tejto povinnosti zo strany správneho súdu je procesnou vadou odôvodňujúcou zrušenie rozhodnutia správneho súdu podľa § 440 ods. 1 písm. f) v spojení s § 462 ods. 1 SSP. Kasačný súd sa s vyššie uvedenou ustálenou rozhodovacou činnosťou v plnom rozsahu stotožňuje.“

51. Kasačný súd zdôrazňuje, že nariadením pojednávania správnym (krajským) súdom na základe výslovnej žiadosti žalobcu, nie je automaticky konzumovaná povinnosť nariadiť pojednávanie aj po zrušení rozsudku správneho (krajského) súdu Najvyšším správnym súdom. Ústavné právo žalobcu na prerokovanie veci v jeho prítomnosti, spojené s princípom ústnosti správneho súdneho konania, totiž nemožno chápať reštriktívne ako „právo na jedno pojednávanie vo veci.“ Účelom práva na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania je umožniť mu zúčastniť sa osobne rozhodovania súdu, tak aby v jeho rámci mohol uplatniť všetky svoje procesné práva vrátane ďalšieho ústavného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom. Správny súd sa síce má snažiť rozhodnúť na jedinom pojednávaní (§ 108 ods. 1 SSP), avšak v tomto smere ide o aplikáciu princípov hospodárnosti a procesnej ekonomie (§ 5 ods. 7 SSP) a nie o obmedzenie princípu ústnosti. Aj pri rešpektovaní rozsiahlej skutkovej a

právnej variability situácií sa kasačný súd domnieva, že pokiaľ by i správny súd dospel na základe osobitosti veci k záveru, že po zrušení jeho predchádzajúceho rozhodnutia a vrátení mu veci na ďalšie konanie už pre nové rozhodnutie vo veci nie je potrebné nariaďovať ďalšie pojednávanie (i) minimálne by mal túto skutočnosť dať na vedomie účastníkom konania a (ii) poučiť ich o možnosti vyjadriť sa k veci pri zohľadnení novej procesnej situácie vzniknutej po rozhodnutí kasačného súdu tak, aby následné rozhodnutie správneho súdu (bez nariadenia pojednávania) nebolo pre účastníkov konania prekvapivé. Keďže správny súd ani v tomto minimálnom rozsahu nepostupoval, a zároveň svoje úvahy pri nenariadení pojednávania v napadnutom rozsudku bližšie nevysvetlil, hoci sťažovateľ v žalobe výslovne o nariadenie pojednávania požiadal, došlo týmto nesprávnym procesným postupom k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces.

52. Pokiaľ aj správny súd v bode 8 odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že „vzhľadom na vyjadrenia účastníkov konania vo veci nenariadil pojednávanie“, tak nie je zrejmé, čo tým myslel, pretože okrem vyjadrenia žalobcu obsiahnutého v žalobe, požadujúceho nariadenie pojednávania, sa v súdnom spise nenachádza žiadne jeho vyjadrenie, ktorým by po zrušení rozsudku krajského súdu navrhoval, či súhlasil s rozhodnutím správneho súdu bez nariadenia pojednávania. Takúto povahu nemôže mať úradný záznam krajského súdu č.l. 315 z 12.5.2022 (ďalej len „úradný záznam“), z ktorého vyplýva, že „procesne atypicky“ predsedníčka senátu krajského súdu telefonicky oslovila právneho zástupcu žalobcu, či by súhlasil s verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom bez pojednávania. Hoci právny zástupca žalobcu takýto súhlas podľa úradného záznamu mal dať, neznamená to, že sa vzdal uplatneného práva na nariadenie pojednávania aj po zrušení rozsudku krajského súdu Najvyšším správnym súdom. Ak by tomu takto malo byť, musel by byť o takýchto následkoch súhlasu s verejným vyhlásením rozsudku bez pojednávania krajským súdom výslovne poučený, čo však z úradného záznamu nevyplýva. Kasačná sťažnosť žalobcu je teda v tomto rozsahu dôvodná, a preto kasačný súd postupujúc podľa § 462 ods. 1 SSP zrušil napadnutý rozsudok správneho súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

53. Správny súd bude musieť v ďalšom konaní vytyčiť pojednávanie vo veci, riadne a včas naň predvolať účastníkov konania a znova vec prejednať a rozhodnúť.

VI. Záverečné zhodnotenie a odôvodnenie rozsudku v časti trov

54. Sumarizujúc vyššie uvedené skutočnosti dospel kasačný súd k záveru, že správny súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok trpí vadou podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP. Kasačný súd preto postupom podľa § 462 ods. 1 SSP rozsudok správneho súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie Správne mu súdu v Košiciach.

55. Dôvody kasačnej sťažnosti vymedzené v § 440 ods. 1 SSP možno deliť na vady zmätočnosti [§ 440 ods. 1 písm. a) až f) a j) SSP] a vady týkajúce sa riešenia právnej otázky [§ 440 ods. 1 písm. g) až i) SSP]. Vady zmätočnosti majú procesnoprávny charakter a vzťahujú sa na nespĺnenie niektorej z podmienok konania, resp. postupu v konaní. Vady týkajúce sa riešenia právnej otázky sa dotýkajú vecnej správnosti rozhodnutia krajského súdu. Hoci to Správny súdny poriadok explicitne neustanovuje, možno s odkazom na princípy procesnej logiky skonštatovať, že pri skúmaní v kasačnej sťažnosti uvedených dôvodov, majú vady týkajúce sa riešenia právnej otázky vo vzťahu k vadám zmätočnosti subsidiárnu povahu. Inak povedané kasačný súd preskúmava namietané vady týkajúce sa riešenia právnej otázky len v tom prípade, ak nezistil nezákonnosť rozhodnutia už na podklade namietaných väd zmätočnosti. Rovnaký záver prezentuje aj odborná spisba, podľa ktorej „Ak je rozhodnutie krajského súdu postihnuté niektorou z týchto väd (zmätočnosti), kasačný súd zruší napadnuté rozhodnutie bez toho, aby sa zaoberal vecnou stránkou preskúmaného rozhodnutia“ (porovnaj Baricová, J., Fečík, M., Števíček, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava : C. H. Beck, 2018, 1604 s.). Uvedené je dané tým, že ak je daná vada zmätočnosti, je preskúmané rozhodnutie krajského súdu vždy nezákonné a to bez ohľadu na jeho vecnú správnosť (viď rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sak/1/2021 z 29.9.2021).

56. Na základe vyššie uvedeného, kasačný súd po zistení, že je daný dôvod kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP, týkajúci sa porušenia práva žalovaného na spravodlivý proces v dôsledku neprejednania veci na pojednávaní, už nepreskúmaval dôvodnosť kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. g) a h) SSP vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, resp. odklonu o ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. Ako obiter dictum je však namieste dať do pozornosti správneho súdu rozhodnutia kasačného súdu sp. zn. 4Sfk/14/2024 (zdaňovacie obdobie december 2016), sp. zn. 1Sfk/17/2024 (zdaňovacie obdobie júl 2017), sp. zn. 3Sfk/63/2024 (zdaňovacie obdobie máj 2013) a sp. zn. 4Sfk/22/2024 (daň z príjmov za rok 2012).

57. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodne v ďalšom konaní správny súd (§ 467 ods. 3 SSP).

58. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

1. Nariadením pojednávania správnym súdom na základe výslovnej žiadosti žalobcu, nie je automaticky konzumovaná povinnosť nariadiť pojednávanie aj po zrušení rozsudku správneho súdu Najvyšším správnym súdom. Ústavné právo žalobcu na prerokovanie veci v jeho prítomnosti, spojené s princípom ústnosti správneho súdneho konania, totiž nemožno chápať reštriktívne ako „právo na jedno pojednávanie vo veci.

2. Pokiaľ by i správny súd dospel na základe osobitosti veci k záveru, že po zrušení jeho predchádzajúceho rozhodnutia a vrátení mu veci na ďalšie konanie už pre nové rozhodnutie vo veci nie je potrebné nariaďovať ďalšie pojednávanie (i) minimálne by mal túto skutočnosť dať na vedomie účastníkom konania a (ii) poučiť ich o možnosti vyjadriť sa k veci pri zohľadnení novej procesnej situácie vzniknutej po rozhodnutí kasačného súdu tak, aby následné rozhodnutie správneho súdu (bez nariadenia pojednávania) nebolo pre účastníkov konania prekvapivé.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.